

TAK

Under mine studier på musikkonservatoriet havde jeg den glæde at blive undervist af mange forskellige lærere, hver med deres egne tilgange, idealer og principper. Det var til tider udfordrende at finde vej i de mange – og til tider modsatrettede – stemmer, og processen indebar både tvivl og forvirring. Med tiden lærte jeg dog, at netop denne mangfoldighed er en styrke. I kunsten – som i livet generelt – er modsætninger ikke noget, der nødvendigvis skal udjævnes, men noget, der kan skabe dybde og være med til at forme ens identitet og udvikling. Jeg er oprigtigt taknemmelig for hver enkelt lærer, jeg arbejdede med, for den generøsitet, hvormed de delte deres erfaring, indsigt og inspiration.

Lige så betydningsfuldt var det at være omgivet af engagerede og kreative medstuderende, som jeg kunne spille kammermusik med, udveksle idéer og dele både musikalske og personlige erfaringer med. Dette mangfoldige fællesskab var en konstant kilde til inspiration, og jer taknemmelig for alle dem, hvis veje krydsede mine i disse år. En særlig tak til administrationen for altid at møde en med venlighed og hjælpsomhed.

I løbet af mine solistklassestudier har jeg henvendt mig til flere kirker med henblik på at spille solistkoncerter. Mange kirker rundt om i byen har været åbne og imødekomende, og det har været en vigtig erfaring at spille på de mange fremragende orgler, som København er så rigt udstyret med. En stor tak skal derfor til de organister og menighedsråd, der har gjort dette muligt.

Tusind tak til alle jer, der er kommet i aften - jeg glæder mig til at spille for jer.

Sergei Teplyi

PROGRAM

OLIVIER MESSIAEN (1908–1992)

Messe de la Pentecôte

Entrée – Les langues de feu (Præludium – Tunger af ild)
Offertoire – Les choses visibles et invisibles (Offertorium – Det synlige og usynlige)
Consécration – Le don de Sagesse (Forvandlingen – Visdommens gave)
Communion – Les oiseaux et les sources (Nadver – Fuglene og kilderne)
Sortie – Le vent de l'Esprit (Postludium – Åndens blæst)

JEHAN ALAIN (1911–1940)

Le Jardin suspendu (Den hængende have) JA71

PAUSE (ca. 15 minutter)

SERGEI TEPLYI (F. 1992)

Improvisation

MARCEL DUPRÉ (1886–1971)

Symphonie-Passion op. 23

I. Verden venter på Frelseren (Le monde dans l'attente du Sauveur)
II. Jesu fødsel (La Nativité)
III. Korsfæstelsen (La Crucifixion)
IV. Genopstandelsen (La Résurrection)

SERGEI TEPLYI

4. februar 2026
kl. 19.30

Sankt Markus Kirke
Sankt Markus Plads

DEBUTKONCERT

ORGEL

DET KONGELIGE DANSKE
MUSIKKONSERVATORIUM

Gratis adgang

dkdm.dk

SERGEI TEPLYI

Sergei Teplyi er født i Sankt Petersborg i 1992 og kom til Danmark som 9-årig. Han har modtaget klaverundervisning fra en tidlig alder og har studeret klaver ved Det Kongelige Danske Musikkonservatorium. Senere valgte han at påbegynde organiststudier samme sted, hvor han gennem årene har haft en lang række lærere, bl.a. Hans Davidsson, Hans Fagius og Monica Melcova. De seneste år har han studeret hos Philip Schmidt-Madsen. Under sine studier har han haft særlig interesse for historiske orgler og har deltaget i flere masterclasses og orgelakademier med fokus herpå. Siden september 2017 har Sergei været organist ved Risbjerg Sogn.

PROGRAMNOTER

Olivier Messiaen komponerede Messe de la Pentecôte for orgel i 1950, og værket markerer hans tilbagevenden til orgelkomposition efter en pause på 11 år. Før pausen havde han været særdeles aktiv som orgelkomponist og skrevet en række betydningsfulde værker, heriblandt L'Ascension (1933), La Nativité du Seigneur (1935) og Les Corps glorieux (1939). I løbet af denne pause udviklede Messiaens musikalske sprog sig markant, og han begyndte at inkorporere nye og mere komplekse kompositoriske elementer. Et centralt værk fra denne periode er Turangalîla-Symphonie (1948), hvor rytmen spiller en dominerende rolle – et træk, som også tydeligt præger Messe de la Pentecôte.

Messiaen udtalte selv, at messen var baseret på tyve års improvisationspraksis. Samtidig rummer værket passager med yderst præcist kalkuleret rytmik, som virker alt andet end improvisatorisk. Værket kan betragtes som en kompleks interaktion mellem flere elementer: hinduistiske rytmer, græske taktarter, Messiaens egne rytmiske manipulationer, fuglesang (Messiaen var amatørornitolog og indarbejdede fuglestemmer i størstedelen af sine værker), katolsk gregoriansk sang samt improvisatorisk prægede afsnit.

Værket består af fem satser, som svarer til gudstjenestens led og kommenterer forskellige aspekter af pinsemysteriet.

1. sats illustrerer apostlenes tunger af ild.
2. sats beskriver ”det synlige og usynlige”, som for Messiaen omfattede hele skabelsen – det guddommelige såvel som det jordiske, det lyse såvel som det mørke. Her anvendes forskellige indiske rytmer.
3. sats, der ledsager præstens forvandling af brød og vin, er bygget op omkring to alternerende omkvæd, adskilt af perioder med en enstemmig melodi. Også her spiller de indiske rytmer en central rolle.
4. sats har fuglesangen som sit omdrejningspunkt, idet flere fugleimitationer synger i dialog mellem rolige, rislende kilder.
5. og sidste sats indledes med en voldsom storm, som gradvist forvandles til et kor af lærker – et symbol på glæden over Helligåndens gave. Satsen afsluttes med en kort, virtuos og stormende toccata.

Entrée (Les langues de feu) – Præludium (Tunger af ild)

Des langues de feu se posèrent sur chacun d’eux (Actes des Apôtres)

Og tunger som af ild viste sig for dem, fordelte sig og satte sig på hver enkelt af dem (Apostl. gerninger)

Offertoire (Les choses visibles et invisibles) – Offertorium (Det synlige og usynlige)

Les choses visibles et invisibles (Symbole de Nicée)

Det synlige og usynliges skaber (Nikænske trosbekendelse)

Consécration (Le don de Sagesse) – Forvandlingen (Visdommens gave)

L’Esprit-Saint vous rappellera ce que je vous ai dit (Évangile selon Saint Jean)

Men talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alle ting og minde jer om alt, hvad jeg har sagt jer (Johannes evangeliet)

Communion (Les oiseaux et les sources) – Nadver (Fuglene og kilderne)

Sources d’eau, bénissez le Seigneur; oiseaux du ciel, bénissez le Seigneur (Cantique des trois enfants)

Kilder af vand, pris Herren; himlens fugle, pris Herren (De tre børns sang)

Sortie (Le vent de l’Esprit) – Postludium (Åndens blæst)

Un souffle impétueux remplit toute la maison (Actes des Apôtres)

Og med ét kom der fra himlen en lyd som af et kraftigt vindstød, og den fyldte hele huset, hvor de sad (Apostlenes gerninger)

Den franske komponist **Jehan Alain** (1911–1940) døde som kun 29-årig (han faldt i krigen), men efterlod en arv af orgelværker præget af intens poetisk skønhed. Hans musik kendetegnes ved et særegent modalt tonesprog, som trækker på en bred palet af inspirationer (bl.a. gregoriansk sang, indisk og nordafrikansk musik), og som får hans musik til ofte at føles både urgammel og moderne. Også hans brug af særlige, subtile og farverige sonoriteter er karakteristisk (inspireret af et usædvanligt hjemmeorgel, hans far havde bygget til ham).

Le Jardin suspendu (“Den hængende have”), skrevet i 1934, er et af Alains mest elskede værker – en musikalsk vision af en indre have og et symbol på tabt eller uopnåelig skønhed. Musikken bevæger sig i stille bølger med drømmende harmonier og svævende linjer, som synes at hænge uden tyngde. Her er ingen dramatik, kun tidløs

ro. Alain skrev selv, at haven “er et ideal, der undviger enhver virkelighed” – musikken forsvinder til sidst som et ekko af dette ideal, opløst i lys og stilhed.

Som en del af mit studie på musikonservatoriet fik jeg undervisning i **improvisation**. At improvisere er en fascinerende proces, der giver nye kreative impulser og inspiration – især i kontakt med forskellige orgler og rum. I min improvisation vil jeg bruge musikalske skalaer, som Olivier Messiaen benyttede meget – de såkaldte “Messiaen-modi”, som har gjort hans tonesprog så karakteristisk. Også registreringerne er inspireret af Messiaens musik. Improvisationen bliver en sekvens af forskellige klangfarver og stemninger, hvor jeg vil udforske orglets rige palet.

Den franske komponist og organist **Marcel Dupré** (1886–1971) var en af sin tids største orgelvirtuoser. I 1921 improviserede han på det store Wanamaker-orgel i Philadelphia over to jule- og to påsketemaer. Improvisationen blev en stor succes, og Dupré nedskrev den senere som *Symphonie-Passion*.

Den første sats, Verden venter på Frelseren, kaster os ud i tumult med irregulære rytmer og accenter – det er, som om man mangler luft. Pludselig standser alt, og himlen synes at åbne sig – den gregorianske chant Jesu Redemptor omnium (“Jesus, alles Frelser”) klinger i det fjerne. Tumulten vender tilbage med fornyet kraft, vokser i intensitet, men chantens tema høres på ny, stadig stærkere, indtil det til sidst bryder ud i en strålende toccata – tumulten er overvundet.

Jesu fødsel indledes med en pastoral, blidt vuggende rytme. Den anden episode skaber billedet af en procession, der drager af sted, og i denne himmelske atmosfære klinger *Adeste fideles* (“Kom, alle kristne”), harmoniseret med utrolig skønhed. Satsen afsluttes med billedet af en stjerne, som mildt blinker på himlen.

Tredje sats, Korsfæstelsen, udgør værkets mørke centrum og skildrer Jesu lidelse og død. Musikken bygger på et tungt, gentaget rytmisk motiv, der symboliserer lidelsesmarchen mod Golgotha, og et dystert tema, som udstråler uundgåelighed. Satsen vokser gradvist til et mægtigt crescendo, hvor voldsom klang kulminerer i agonien, og afsluttes med en svag klagesang fra *Stabat Mater dolorosa*.

Sidste sats, Genopstandelsen, begynder med flydende bevægelser og klangbølger, med temaet fra *Adoro te devote* (“Jeg tilbyder dig hengivent”, hymne til Kristus, skrevet af Thomas Aquinas) i pedalet, spillet i dybe, langtrukne toner. Musikken vokser gradvist som en strøm, indtil bølgerne rejser sig højt, og *Adoro te devote* klinger på fuldt orgel i strålende triumf – livets sejr over døden.